

Michel Bussi

**Inima mea a plecat
Destinul lui Folette**

Traducere din limba franceză
și note de Cristina Jinga

POLIROM
2026

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

Michel Bussi, *Mon cœur a démenagé*

Copyright © Michel Bussi et Presses de la Cité,
un département de Place des Editeurs, 2024.

© 2026 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Magnific.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, Bd. Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Bd. Gheorghe Șincai nr. 9A, bl. 3A, sc. A, et. 6,
sector 4, 040312, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BUSSI, MICHEL

Inima mea a plecat: destinul lui Folette / Michel Bussi; trad. din lb. franceză și note de Cristina Jinga. – Iași: Polirom, 2026

ISBN: 978-630-344-500-7

I. Jinga, Cristina (trad.; note)

821.133.1

Printed in ROMANIA

Deasupra noastră, vreo zece marinari în uniformă fac fotografii. Piele închisă la culoare, costum în dungi, ecuson verde-alb-roșu pe cascheta lor brodată. Ce or fi? Guatemalezi? Singaporezi? Cortomaltezi? Recunosc că nu știu nimic despre geografie și steaguri. Par să aibă dublul vârstei de șaisprezece ani, cadeții ăștia ai tăi, dar asta nu te sperie. Ești îmbrăcată doar în pantaloni scurți și un tricou cu *Nu v-atingeți de prietenul meu*¹, cu o mână mare imprimată în galben care-ți pipăie sânii. Pui a-ha la maximum la casetofon și dai din șolduri până când bătrânii cadeți își ies din minți uitându-se la tine.

Încă aș vrea să-ți spun „fii atentă, Nina!“. Chiar dacă arăți de șaisprezece, ai doar treisprezece ani și ești atât de frumoasă! Indiferent de regatul din care-au venit, n-au văzut niciodată o prințesă ca tine...

...dar știu că n-o să mă ascuți. Întind doar o mână spre tine.

— Îmi dai o țigară?

Îmi arunci un pachet de Marlboro. Scot una, tu o împurpurezi pe cea pe care-o strângi între buze, un puf lung, apoi lipești vârfurile feștilelor noastre ca s-o aprinzi pe-a mea. În sfârșit te așezi lângă mine, transpirată, fără nicio privire spre marinarii argentinieni care, zece metri mai sus, cu siguranță nu te scapă din ochi.

1. *Ne touche pas à mon pote* este sloganul lansat în 1985 de organizația antirasistă franceză SOS Racisme și, însoțit de imaginea unei mâini galbene deschise, a devenit unul dintre cele mai cunoscute simboluri ale luptei împotriva rasismului și discriminării în Franța.

— Îmi dai și-o bere?

Deschizi două. Ciocnim pentru vacanță, ciocnim pentru veliere, ciocnim pentru marinari și pentru țările pe care n-o să le vizităm niciodată, ciocnim pentru familiile în care nu vom trăi niciodată, ciocnim pentru pânze și libertatea noastră!

„Cum oprești un copil de la cămin să se joace cu focul?”

Am scris asta cu litere mari, în caietul meu de matematică, și am rupt-o în ultima zi de școală, când am părăsit generala Maurice-Leblanc.

Douăsprezece și jumătate noaptea.

Béné probabil că aleargă după noi prin tot orașul. Poate chiar o s-anunțe poliția. Trag din Marlboro-ul meu.

— Dacă ne-ar vedea Béné, ne-ar ucide!

Îți rotunjești mâinile, ca și cum ai ține o minge invizibilă, și le pui în fața burții.

— Mai bine s-ar ocupa de viitorul ei plod, decât să-și facă griji pentru cei care nu sunt ai ei.

Mi se strânge un pic inima.

— M-a convocat mâine. Se pare că marele director va fi și el acolo.

— Broccoli însuși? Uau! Ce crezi că vrea de la tine?

„N-am nici cea mai vagă idee, Nina...”

— Fă un efort! A mic: vrea să te felicite pentru c-ai trecut în clasa a patra¹ cu media 7,3!

— ...

1. În învățământul secundar francez, clasele sunt numerotate descrescător de la șase (primul an de gimnaziu) la zero (ultimul an de liceu).

— B mic: ți-au găsit o familie adoptivă!

— ...

— C mic: o să...

— Las-o baltă! Sunt sigură că e vorba despre tata.

— Tatăl tău? Nu e la închisoare?

— Din câte știu, ba da...

Îți golești berea, Nina mea, mai tragi un fum, apoi îți rezemi capul de umărul meu. Tricoul tău alunecă până la începutul pieptului. Sunt sigură că, sus, cadeții moldoveni apreciază. Blitzurile trosnesc. Ai zice că mitraliază velierele sau mulțimea care se îngrămădește în depărtare pe cheiuri. Pui o mână pe blugii mei. Asta anunță un moment de confidențe.

— Facem un mic rezumat? Dacă am ținut minte corect, tatăl tău a fost condamnat la șapte ani de închisoare cu executare pentru ucidere din culpă în formă agravată. Numai că n-a mărturisit niciodată.

Reacționez imediat. Exact în clipa în care niște artificii explodează pe cer.

— Ba da! A mărturisit! Mai întâi a spus că nu-și amintește nimic pentru că a băut prea mult, apoi, după două zile de arest, a recunoscut că a împins-o pe mama, din greșeală, și că ea a căzut de pe pasarelă. Apoi, după alte câteva zile, și-a retras declarația, spunând că amintirile lui sunt prea tulburi. Nimeni nu l-a crezut și a fost condamnat. Punct. Poveste încheiată.

Mă dublu săgetezi cu ochii tăi albaștri afurisiți. Am impresia că din cauza lor a fost inventat scannerul.

— Poveste încheiată? Cum să nu?! Și cele șapte stele aprinse? Și scrisorile fostului tău polițist? Și ticălosul ăla însărcinat cu tutela părinților tăi, Vidame, pe care nu l-ai iertat niciodată?

Mai deschizi două doze. Deasupra noastră, auzim râsetele marinarilor și vorbe într-o limbă ciudată care pare africană. Malieni? Numai că niciunul dintre ei nu e negru. Poate că numai africanii albi au voie să călătorească la bordul velierelor.

Îmi reproșezi, în timp ce-mi întinzi berea:

— Poate că e timpul să te duci să-l vizitezi pe tatăl tău?

Vezi-ți de treaba ta, Nina! Sau de ăia care se holbează la tine, mai degrabă...

Nici măcar o dată, în șase ani, nu l-am văzut pe tata! Domnul Ramponneau, psihologul, doamna Neuville, judecătoria pentru minori, toți mi-au propus asta, s-au oferit să organizeze întâlnirea într-un loc neutru, ei o numesc vizită mediată, dar eu am refuzat întotdeauna. N-au insistat.

Accept berea, dar nu și sfatul tău, Nina, îmi pare rău.

— N-am nimic de vorbit cu tata! Nu el o să-mi spună adevărul. Și nu el e adevăratul vinovat. Adevăratul vinovat e Vidame...

— Nu poți s-o lași un pic mai moale cu tutorele tău? Zâmbesc. Dacă ai ști, Nina...

S-o las mai moale? Chiar în momentul în care planul meu se pune în aplicare? În care menghina se închide? În care o să-mi obțin în sfârșit răspunsurile?

Pe el l-a sunat mama! El ar fi putut s-o salveze. Unde era, nemernicul, în noaptea aceea? Cu cine? Trebuie să mai aștept doar două luni, până la începutul anului școlar, și-o să-ți povestesc despre asta, Nina. În planul meu, vei juca rolul cel mai important.

Zgomotul unui scuter mă scoate din gândurile mele. Motociclistul face pneurile să scârțâie în parcare

panoramei, de parcă n-ar avea frâne. Mă întorc. Peugeot-ul 103 i-a speriat pe marinarii indochinezi mai repede decât pe un stol de vrăbii.

— Bună, fetelor, știam eu că vă găsesc aici!

Steve!

— Și eram sigur că ați ras deja toată băutura.

Își sprijină scuterul pe cric și desface punga de plastic de pe suportul pentru bagaje, fixată doar cu două extensoare. O deschide și scoate o sticlă de tequila.

— Producție specială domnul Pham. Îl știi, Folette? Cel mai bun somelier din întregul Chateau Blanc!

Steve! Steve e un tip din cartierul meu. Am fost împreună la grădiniță, adică așa se pare, pentru că eu nu-mi amintesc nimic. Steve m-a întâlnit pe strada du Gros, în timp ce mă plimbam cu Nina. Pe mine m-a recunoscut, dar de tine s-a îndrăgostit, Nina.

Și, în mod ciudat, deși nu poate fi cineva mai jigărit decât Steve, cu ochii lui de porumbel turbat, dinții lui strâmbi, părul roșcat pe care îl tunde în stilul munți și văi, înfățișarea lui de pitic uitat în grădină toată iarna, pe scurt, la polul opus față de băieții frumoși din generală și chiar de la liceele Corneille și Saint-Saëns, cărora le sucești tu capetele doar dând din gene... ei bine, am impresia că și tu te-ai îndrăgostit de el, Nina mea. Chiar dacă mai degrabă ți-ai lipi buzele cu Super Glue decât s-o recunoști! De altfel, strigi la el:

— Vino încoă, Steve Austin. Sper că n-ai uitat de tonic.

Steve coboară spre noi, cu pandantivul de viking – ciocanul lui Thor – la gât, cocoșat de rucsacul lui care

pare greu ca un menhir. Întotdeauna m-am întrebat ce naiba cară în el.

— Nu-ți face griji, draga mea. Știu rețeta din cap.

Capul meu se învârte. Ultimele artificii explodează pe cer. Dintr-odată, toate sirenele de ceață ale velierelor salută sfârșitul focurilor de artificii. Ovații asurzitoare se ridică dinspre cheiuri. Un vacarm infernal. N-am văzut niciodată o astfel de petrecere în orașul meu! E frumos, e popular, este extraordinar și totuși mă simt atât de străină.

Am băut prea mult, am fumat prea mult.

Steve a prevăzut totul pentru tequila frapată. Fund de lemn, sticlă, prosop de bucătărie, sare de supt și limetă.

Nina mă vede că mă strâmb. Îmi strânge mâna foarte tare.

— Nu-ți face griji pentru ziua de mâine. Orice veste ți-ar da Broccoli, Béné va fi acolo. Și dacă-i o veste într-adevăr proastă, ai cutia de necazuri...